XI. évfolyam, 44. szám
1955 november 3.
Ára 70 fillér

Ludas Matyi

Izgalmas pillanatok

– Mindjárt kész a zárszámadás, kezdhetik megbánni, akik eddig nem léptek be a téeszbe...

Sikeres hízókúra

— Hány kiló a disznód, Jani?
— Nem tudom. Öt perccel ezelőtt még 125 kiló volt.

A megjelenés.. KÖTELEZŐ!

A Fontos Ember tulajdonképpen nem is volt fontos ember, mégsem múlt el nap, hogy ne kapott volna meghívót valahonnan. Ezek rendszerint így végződtek: „A megjelenés kötelező!“, „A megjelenés fegyelmi terhe mellett kötelező!“, „Az értekezletre feltétlenül elvárunk!“, „A megbeszélésről Te sem hiányozhatsz!“ És így tovább és így tovább...

Egy este, amikor a Fontos Ember hazatért otthonába — éppen értekezletről jött — meghívót talált az ajtajában. A távgyalogló szakosztály ünnepi közgyűlésére hívták. „A megjelenés fegyelmi terhe mellett kötelező!” — állt a meghívóban.

— Hogy az a... — suttogta a Fontos Ember, de torkán akadt a körmondat.

Az Ördög állt az ajtó előtt és vigyorgott.

— Érted jöttem, kiskomám! — mondta szigorú, ellentmondást nem tűrő hangon. — Én most elviszlek!

— Ho... ho... hova? — kérdezte reszkető hangon a Fontos Ember.

— Hova? — kacagott az Ördög. — Hova vihetnélek? A pokolba! Miért, te mit gondoltál? Azt hitted, hogy ötórai teára hívlak az Astoriába?

— Nem, nem megyek! — sikoltotta a Fontos Ember.

— Neeeem jössz? Azt mondtad, nem jössz? Ezt NEKEM mondtad?

— Nem mehetek — nyüszített a Fontos Ember —, nekem vasárnap meccsjegyem van! Olyan nehezen tudtam jegyet szerezni...

— Ugyan, kérem! — legyintett az Ördög. — Százezer ember lesz a Népstadionban... Éppen te fogsz hiányozni!

— Holnap félhétkor találkám van Bözsikével a Nemzetinél...

— Nem leszel ott! Tudod, hány millió férfi él Magyarországon? Egyik szebb, mint a másik... Majd akad, aki megvigasztalja szegényt...

A Fontos Ember ekkor úgy érezte, hogy vége, mindennek vége, nem menekülhet, amikor hirtelen eszébe jutott valami:

— Kéremszépen, most kaptam egy meghívót... Tessék megnézni. Holnapután a távgyalogló szakosztály ünnepi közgyűlést tart. A megjelenés fegyelmi terhe mellett kötelező!... Kötelező, tetszik érteni? Ide el kell menni! — dadogta lázasan.

— Szó sem lehet róla, kiskomám! — tiltakozott az Ördög. — Üzenjed meg nekik telefonon, hogy elvitt az ördög...

— Nem hiszik el! Azt fogják mondani: jó kifogás, de ezt mindenki mondhatja... El kell mennem!... Erről az ünnepi közgyűlésről nem hiányozhatok... Éppen én!

Az Ördög sokáig nézegette a meghívót, aztán így szólt:

— Rendben van, kiskomám..., Kapsz haladékot, de aztán nincs mese, eljövök érted!

Igy is történt. Az értekezlet után már várta az Ördög.

— Itt vagyok, ragyogok! — kiáltotta. — Mehetünk?

A Fontos Ember egy szót sem szólt, hanem előhúzott a zsebéből egy díszes meghívót.

— Mi ez? — kérdezte gyanakodva az Ördög.

— Meghívó! A sporthorgászok harci megbeszélést tartanak. A megjelenés kötelező!

— Nem mész el és kész!

— Azt nem lehet kérem, nem elmenni — kiáltozott eszelősen a Fontos Ember. — A megjelenés, mint tetszik látni...

— Nem várok tovább! Elég volt! Meddig csellengjek még itt Pesten? Unalmamban már az összes filmeket megnéztem... Csak gyere velem, kiskomám!

— De csak a megbeszélés után! Oda el kell mennem, mert ott beszedik a meghívót!

Az Ördög dühösen legyintett.

— Hát akkor menj! De ez az utolsó eset!

A legközelebbi alkalommal is egy meghívó mentette meg a Fontos Embert. Akkor éppen a takarékossági felelősök szezonnyitó bankettjére volt hivatalos. (Feltétlenül elvárunk!)

Az Ördög meglepően gyorsan beleegyezett az újabb halasztásba.

— Köszönöm, köszönöm... — rebegte a Fontos Ember.

— Ne köszönj semmit, inkább azt mondd meg, ismersz te valami Sulteisz nevű embert?

— A Sulteisz Fricit? Régi, jó barátom...

— Beszélgettünk rólad a Kikerics eszpresszóban, tudod, ott szoktam üldögélni esténként. Nos, ez a Sulteisz nagyon hív, hogy menjek el hozzájuk dolgozni az Angyalhajkészítő Kisipari Szövetkezetbe... Azt mondja, szépen lehet keresni, plusz prémium...

— Ha a Sulteisz mondja, akkor az úgy is van! — bizonygatta a Fontos Ember.

— Na jó! — morogta elgondolkodva az Ördög és aztán eltűnt, mintha a föld nyelte volna el.

A Fontos Ember csak hónapok múlva találkozott vele az ötös buszon.

— Hogy van, kartárs, rég láttam... — hebegte zavartan az Ördög.

— Mi van magával? — érdeklődött a Fontos Ember.

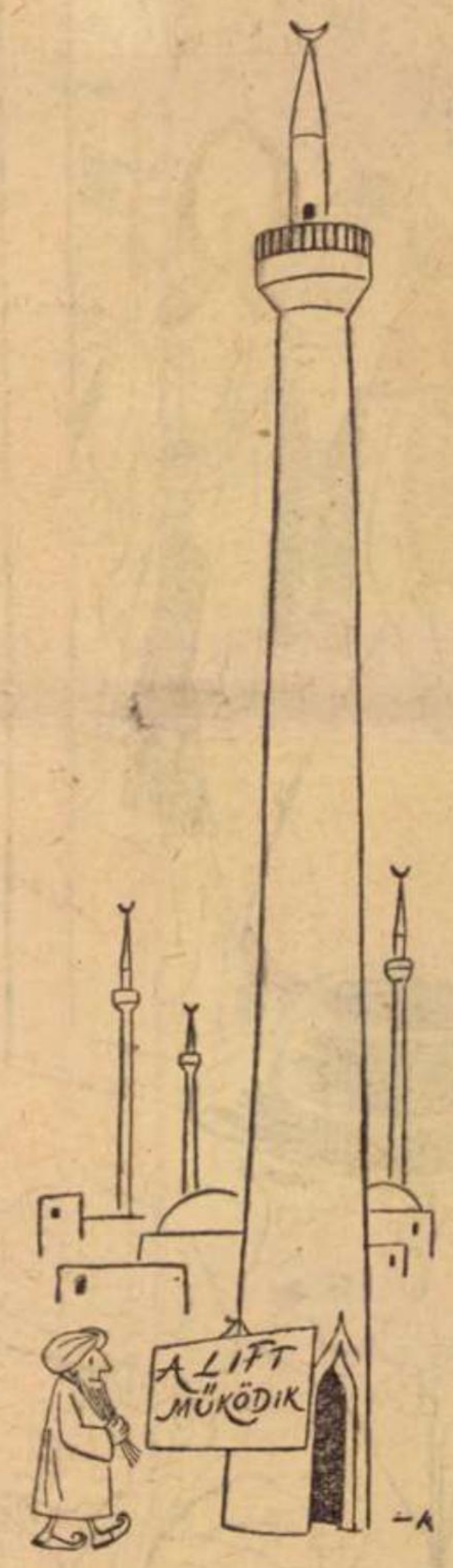
— Semmi! Élek. A Sulteiszéknál dolgozom.

— Nem jön fel ma hozzánk? — kérdezte nyájasan a Fontos Ember. — Kártyáznánk egy kicsit...

— Ma nem lehet! — sajnálkozott az Ördög. — Ma este természettudományi előadás lesz nálunk. A megjelenés kötelező!

Mikes György

Meglepő táblák

Eseteim Pesten,

avagy a szelíd jellem diadala

Amikor leléptem a járdáról, a villanyrendőr zöld fénye csalogatott a biztonságos átkelésre. Ám alig értem el a hozzám legközelebb elfekvő körúti sínpárt, a villanyszem már sárgán nézett rám, mintegy csodálkozva: „hát te hol a csudába mászkálsz?“ Én folytattam az átkelést, de alig hagytam magam mögött a csillogó síneket, a sárga levette rólam szemét. Egyet még kacsintott és vörös fényével máris mereven bámult a semmibe. Ebben a pillanatban az autók tülkölni, a villamosok csöngetni kezdtek, majd versenyre kelve elindultak. Én táncoltam. Számunkra különös délafrikai taglejtésekkel próbáltam menteni, ami még menthető. (Már t. i. belőlem.) Sikerült. De alig tettem megszabadult spiccemet a járdaszegletre, egy index fejbeütött és egy rendőr rámfütyült. Biztos voltam abban,

hogy megdicsér. Frissen kígyózó mozgásomat, bátorságomat és leleményemet. Nem dicsért meg. Hátul lógó táskáját a rutin mozdulatával előbillentette és elkérte az igazolványomat. — „Miért közlekedünk tiloson?“ — mondta. Majd a fülem mellett a távolba nézett. — „Mikor indultam, még nem volt piros! — válaszoltam és vártam a hatást. A hatás leírható volt. Megkérdezte a nevemet. Ezzel megkezdtem családtörténeti felvilágosításaimat, de közben minden lehető alkalmat megragadtam, hogy „zöldön indultam“ igazának érvényt szerezzek. Természetesen szelíden beszéltem, megfontoltan, logikusan, nagyon vigyázva arra, hogy ne zavarjam őt irodalmi tevékenységében. Mire megkezdődött körülöttünk a csoportosulás, a rendőr már összegyűrte a családi feljegyzéseket és így szólt: „Igaza van! De az átkelést lehet gyorsabb tempóban is végezni.“ Sapkájához emelte a kezét és vigyázó figyelmét már más kötötte le.

Alig mentem harminc lépést, mikor hátranéztem. A csoportosulás még egyben volt. Senki nem merte megbontani, nehogy kiderüljön, hogy ő az, aki nem tudja, hogy miért csoportosult.

★

Amikor beléptem az Italboltba, mindjárt láttam, hogy sokan vannak. A pénztárnál egy sor türelmetlen, a sörnél egy másik sor még türelmetlenebb. Beálltam. Lassan haladtunk előre az inni szándékozók megfontolt óvatosságával. Éppen azon tűnődtem, hogy tegyek-e rumot a sörbe, vagy simán igyam, mikor megszólalt mellettem egy hang: „Fiatalember, ott a sor vége!“ „Látom!“ — és ráemeltem tekintetemet. „Akkor álljon oda!“ és ő is rámemelte... (Egyelőre a tekintetét.) „Legjobb tudomásom szerint — mondom, pénzt szorongató kezemet a mellemre szorítva — én itt álltam.“ — „Én meg itt.“ — És az előttem lévő hátába bökött. Az felmordult. A csoportosulás lehetősége a levegőben lógott. És én válaszoltam: „Valóban ön jött előbb... Parancsoljon.“ A válasz meglepte. A sortárs megremegett és kötekedő terveit már romokban látta, amikor szándéka merész fordulatot vett. Párhuzamosan érkeztünk a kasszához. Én finoman előreengedtem, mint soridőst, de ő nem ment. Konokul állt, mint egy szobor. Vártunk. Hátul sürgető hangok. Többen átfúrták magukat rajtunk. De ő rendíthetetlen volt. Végül a kényszer elszántságával a forró forintokat letettem a tányérba. Ő ugyanígy. De csak utánam. Beálltunk a sörsorba. Én szerényen hátul, őt előreengedve. De diadalom nem sokáig tartott, mert addig mesterkedett, míg én jutottam előbb a csaphoz. Tovább húzódtam és

hagytam, hogy ő kapjon előbb sört. Ezt észrevette, szeme ravaszul megcsillant és túllépve rajtam, kiesett a csapos hatóköréből. Hátul újra hangok. A csapos „mit bámészkodik, adja már ide!“ — megjegyzéssel kikapta kezemből a blokkot és elémlökött egy pohár habot. Itt nincs vita. Ez az enyém. Ezt meg kell inni. És előbb kell inni, mint ő. Megértettem a szándékát és szürcsölni kezdtem a sört. Amikor a pohár fenekéről kotortam már a maradékot, olymódon, hogy a pohár alja a mennyezetet nézte, találkozott a tekintetünk. Fölényes mosollyal bámult rám. A blokk a kezében volt még, melyet a ráérő sörözők hanyagságával lóbált. Élvezte fordított diadalát. Még mindig nem váltotta ki a sörét. Győzött.

Pásztor János

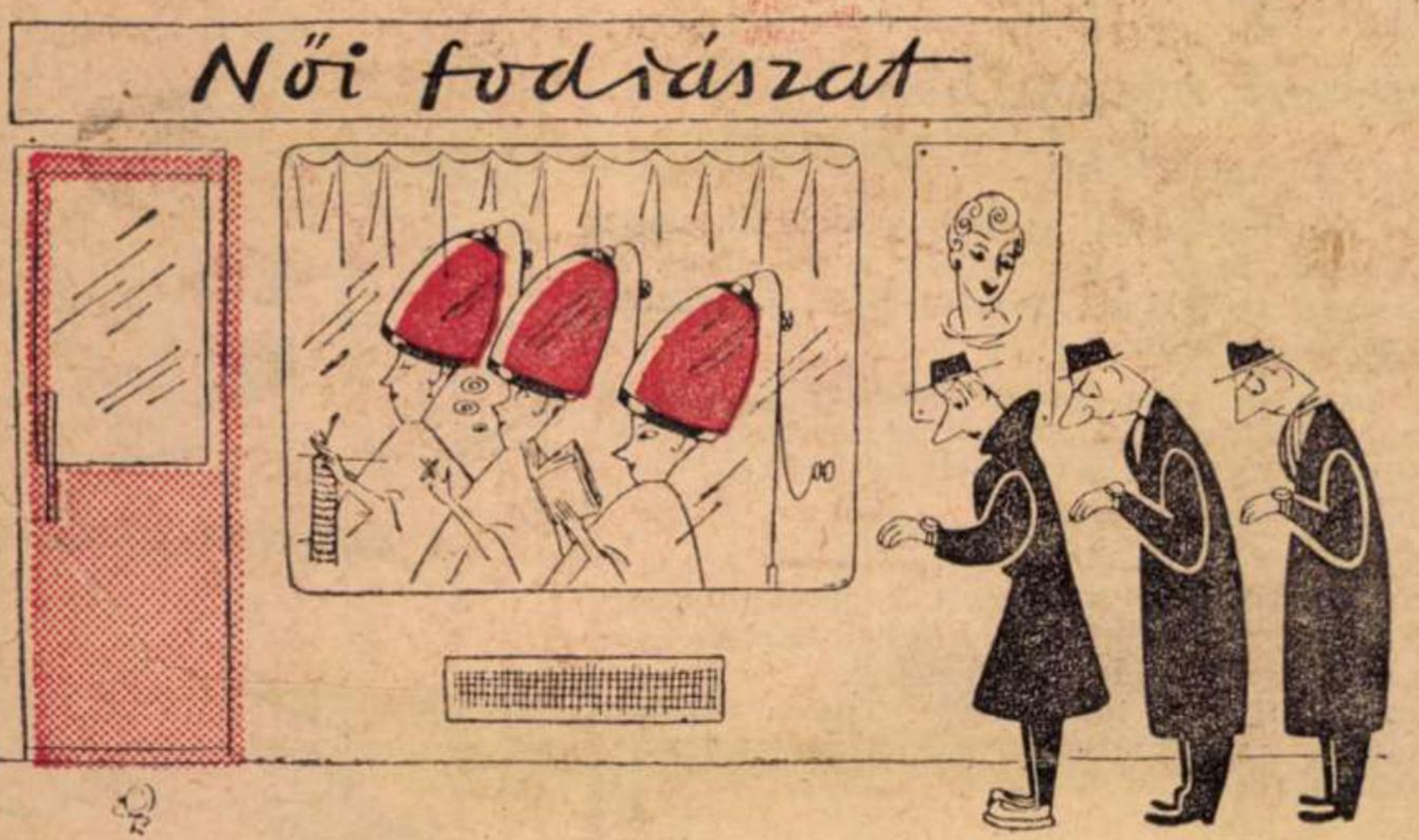
Egyes helyeken még mindig lassan folyik az átvevés

— Bemutatom egy kedves, régi ismerősömet.
— Talán együtt jártatok iskolába?
— Dehogy! Kora reggel óta várakozunk itt együtt...

Szombat este...

„Öt perc az egész"

Csúcsfodrászat

A PISTA: Oda tessék, ott még van egy üres hely a bura alatt.

Borúlátás

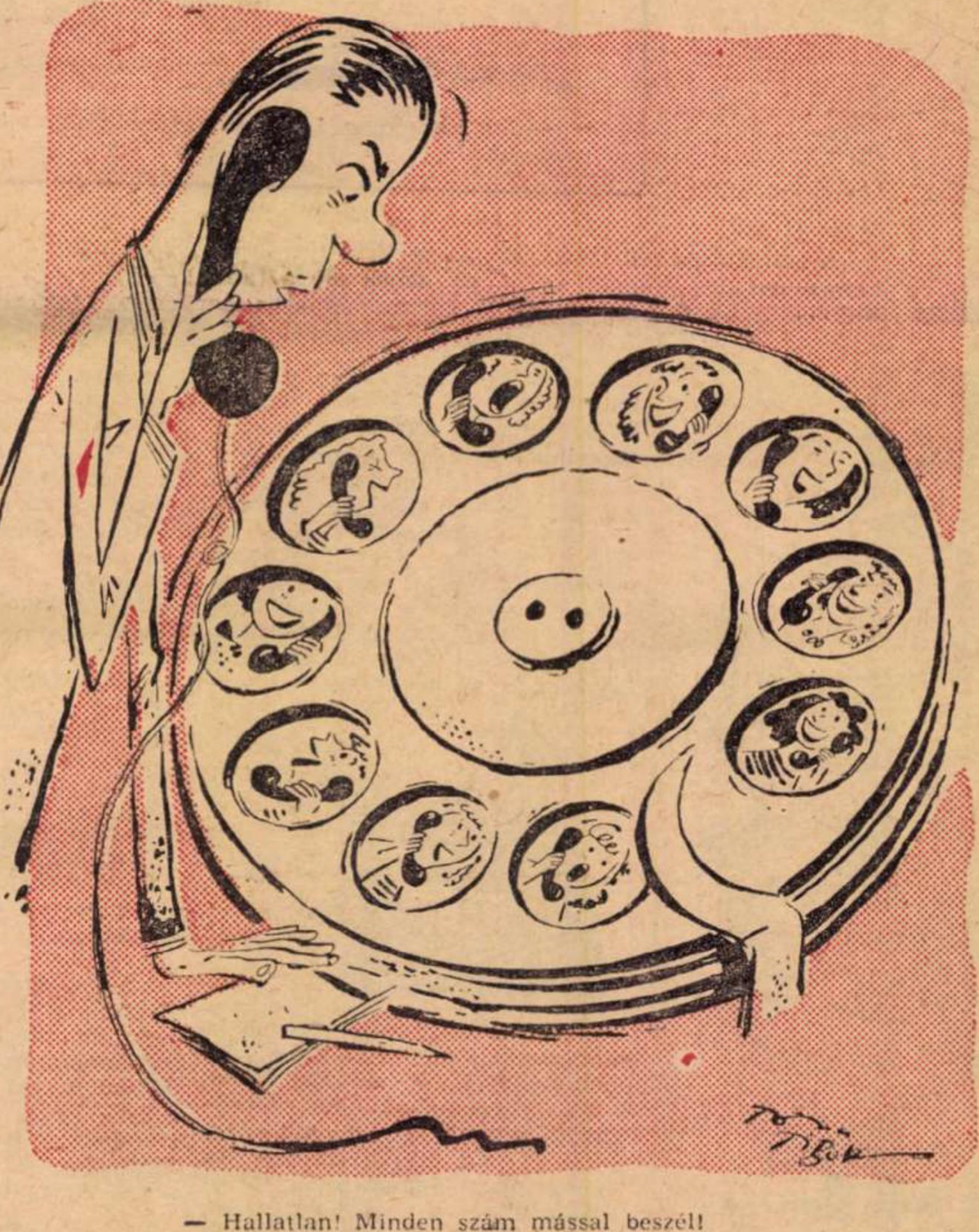
— Gyerünk haza, szombaton nincs kedvem játszani. Folyton arra gondolok, hogy este fürödni kell...

Ebadták

— Gyere át hozzánk, Misi! Szétszedjük a rádiót!

Programmegbeszélés

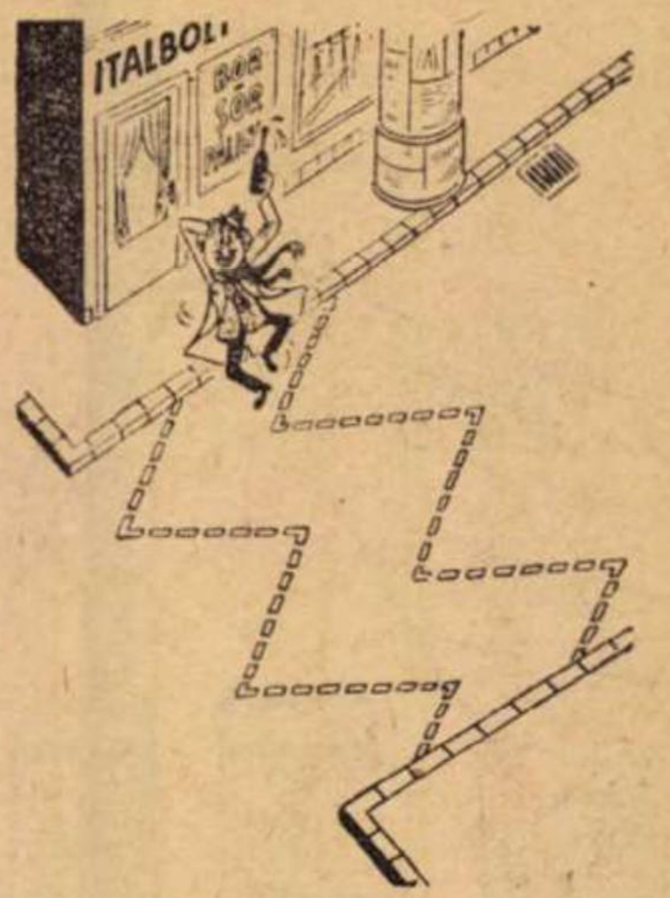
— Hallatlan! Minden szám mással beszél!

Szombat este ...

— Rémes ez a szombat este! A kiszolgálás rossz, az adag kicsi, minden jó étel kifogyott, zsúfoltság, füst... Soha többé nem megyek szombat este sehova...

Javaslatunk

...italboltok előtti utcai átkelőhelyek különleges szombat esti kijelölésére.

...és a következő szombat este...

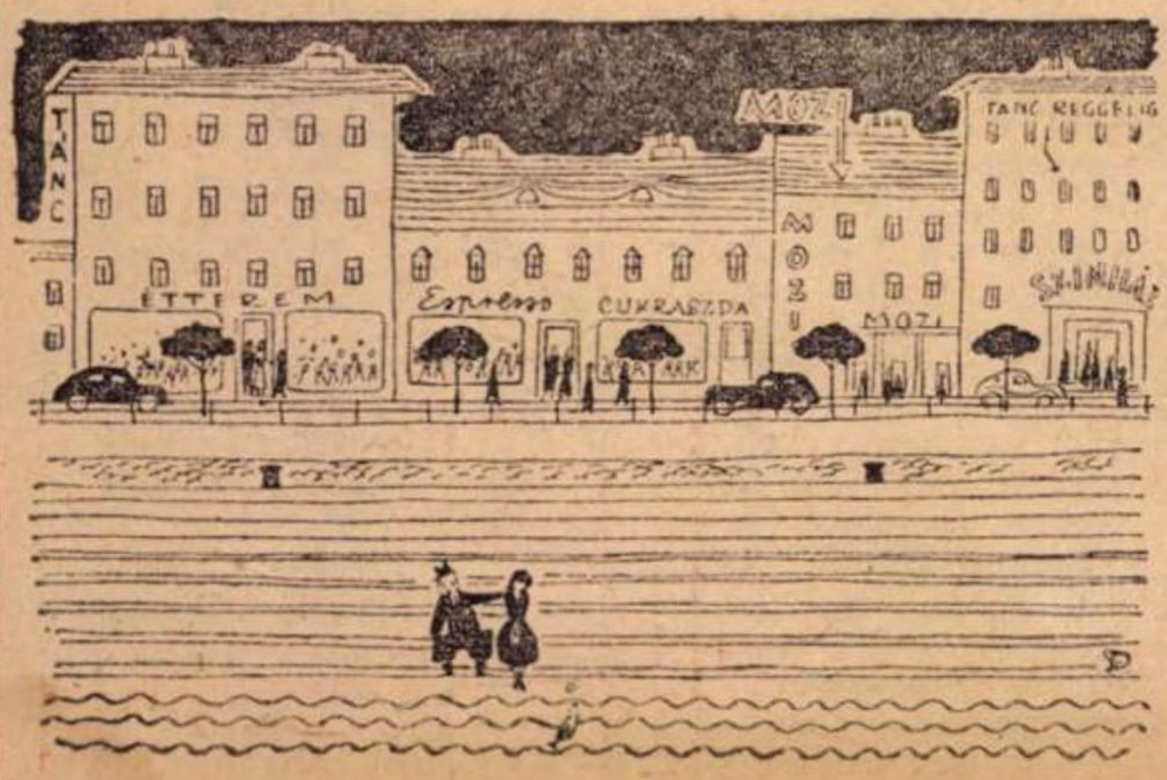

Randevú

— Ha még tíz percet késik, lemaradunk erről az oldalról!

Ahol még akad hely

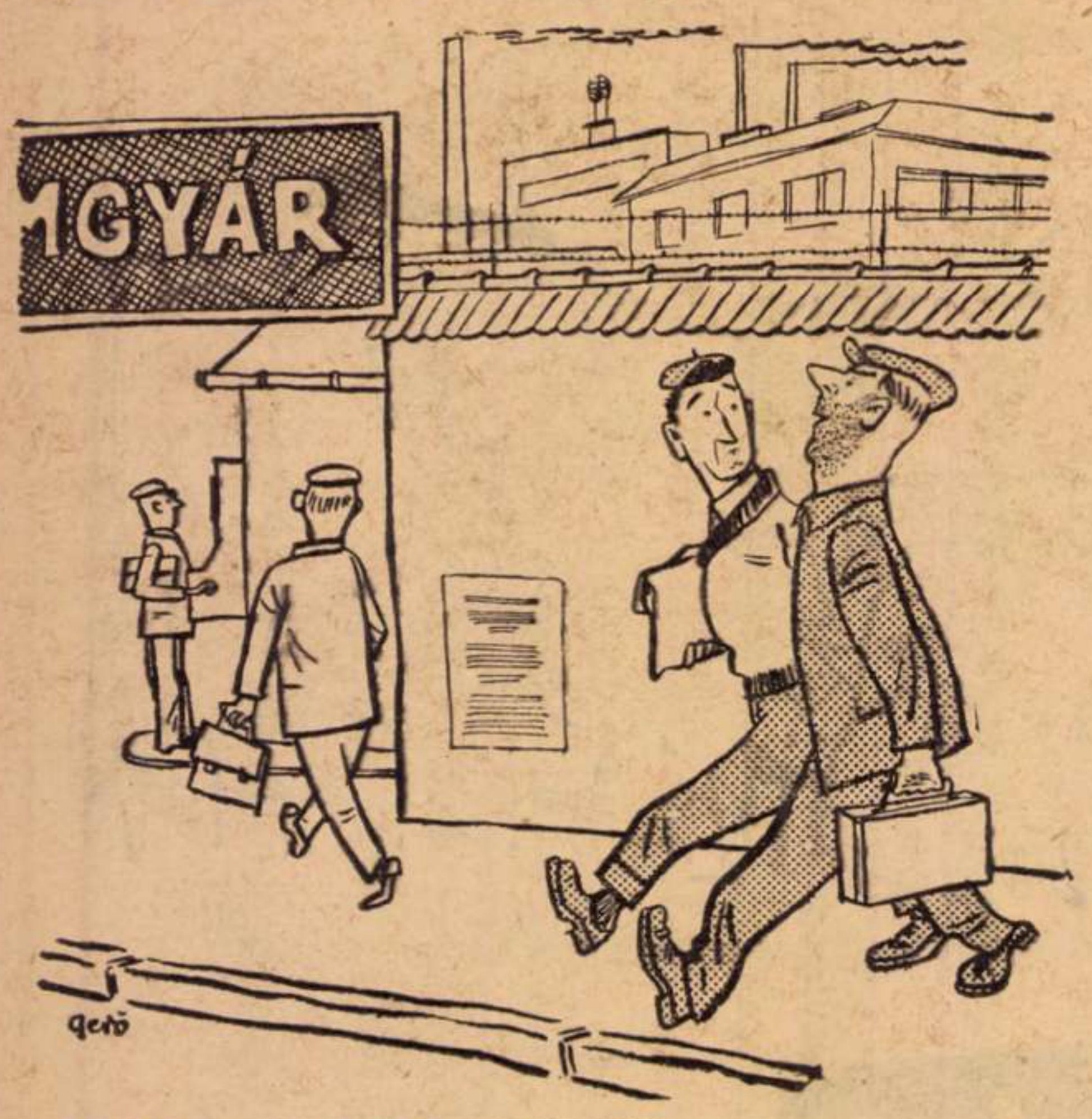

Minden relatív

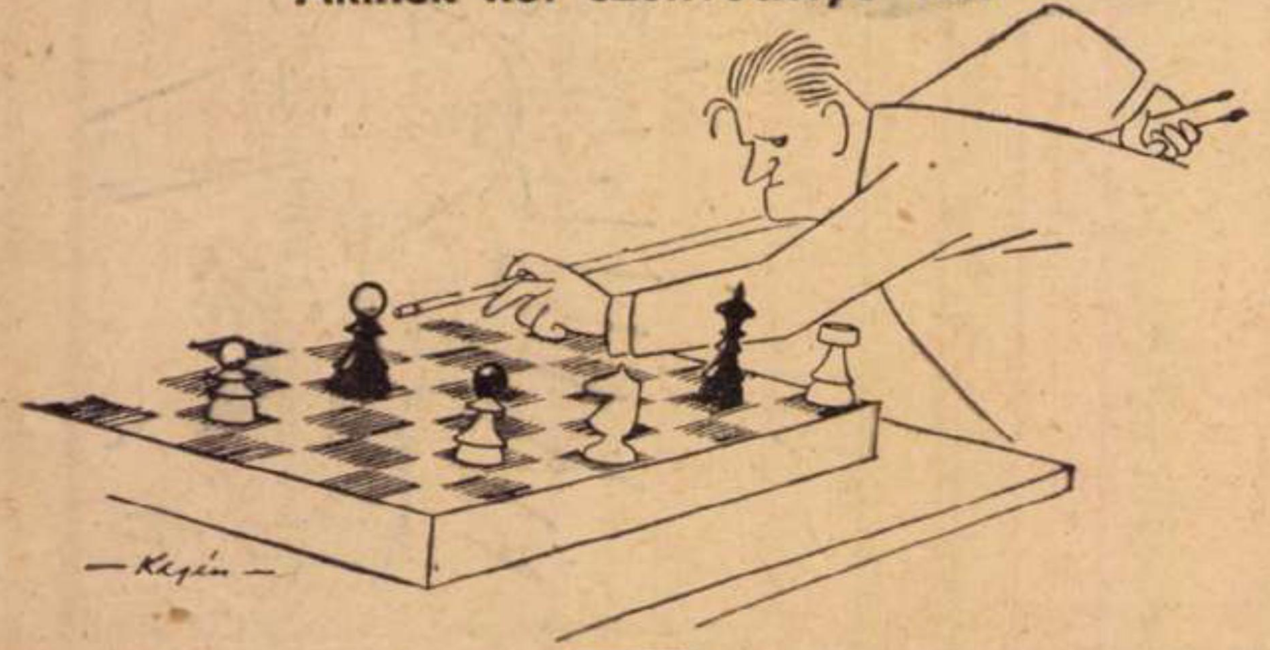
KÖZÉRT-vezető: Ráérek egy cigarettát elszívni, aránylag nyugodt szombat délutánunk van!

Ahol hiba van az anyagellátás körül

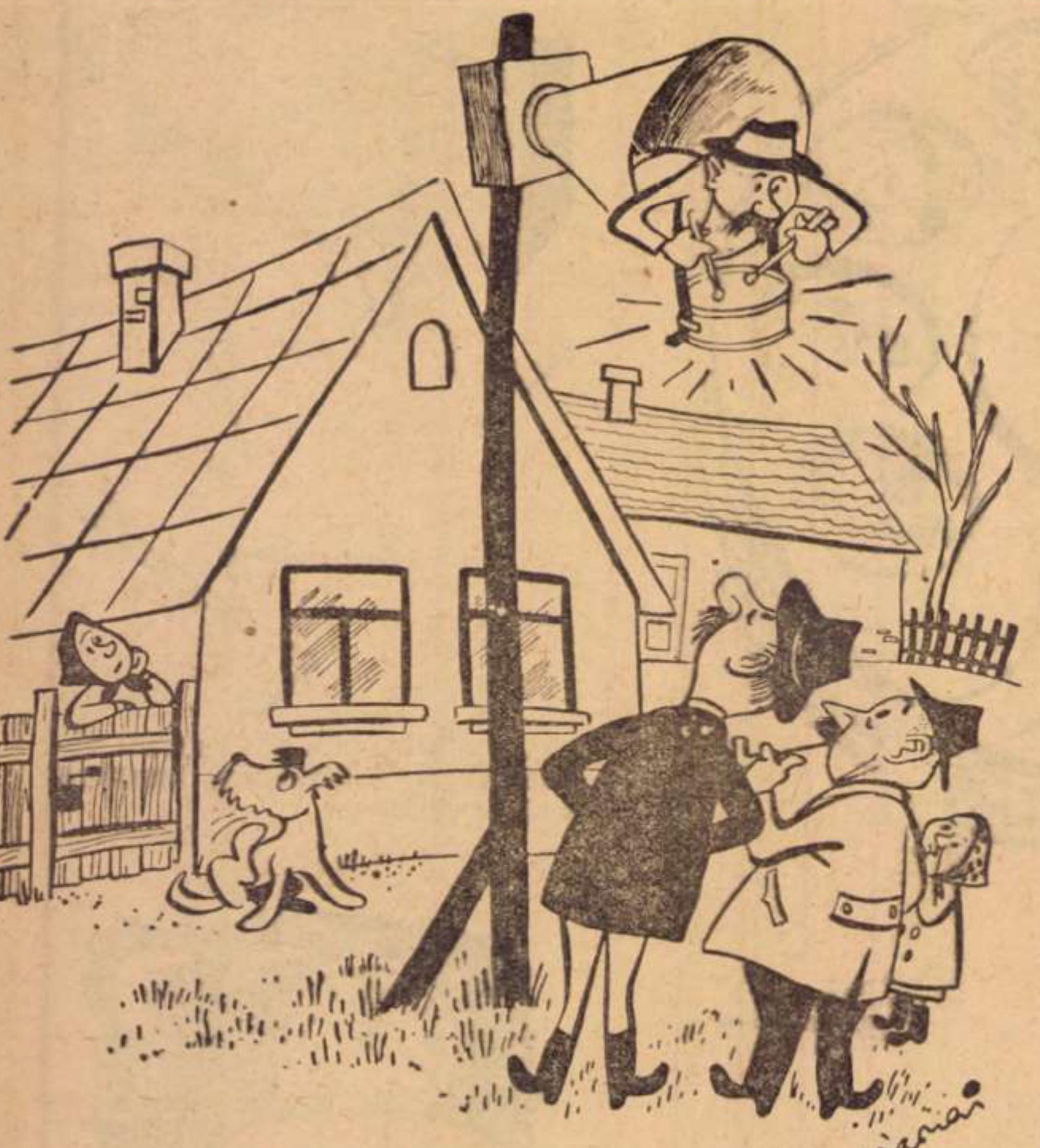

— Mi az, Pista, nem borotválkoztál?
— Újabban az üzemben borotválkozom. Van rá időm elég, amíg az anyagra várok.

Akinek két szenvedélye van

Az élet egy pillanatra sem állhat meg...

— Mi történt, Jani?
— Elromlott a megafon.

Ludas Matyi Színpada

Maratoni röpgyűlés

(VILLÁMTRÉFA)

Szín: kultúrterem. Az előadó-asztalnál az osztályvezető ül, előtte hatalmas kéziratcsomó. Látszik, hogy abból olvassa az előadását. A dolgozók kelletlenül, fáradtan hallgatják. Fészkelődnek, ásítoznak, van aki sóhajtozik, más az óráját nézi.

Osztályvezető (monoton hangon): Most pedig, elvtársak áttérek a vállalatunk osztályai közötti együttműködés fokozásának a mikéntjére, illetve a mikéntek különböző módozataira...

Középkorú nő: (Feláll, indul kifelé.)

Osztályvezető: Hová, hová, Szabó elvtársnő?

Középkorú nő: Bocsásson meg, osztályvezető elvtárs, de ötkor kezdtük a röpgyűlést és most már félkilenc... Nekem három gyerekem van otthon... Vacsorát kell adnom nekik.

Osztályvezető: Ez méltánylást igénylő indokolás... Tessék távozni, Szabó elvtársnő.

Középkorú nő: A viszontlátásra. *(El.)*

Fiatal nő: (Feláll és indul.)

Osztályvezető: Mi az, Sipos kartársnő, maga mért megy el?... Tudtommal magának nincs gyermeke.

Fiatal nő: Az igaz... De ha folyton itt ülök nem is lesz... Jónapot!

Függöny.

Király Dezső

Szemrehányás

— Így cammogsz, Lidi, amikor maholnap a bolygók között repdesünk!?

Reflektálnak, a bírálatra...

A cikk megjelent. Nem vitriolba mártott tollal íródott, hiszen írója csupán a humor sztaniolpapírjába csomagolva, enyhe célzásokat tett arra, hogy a Fagyöngytermelő Vállalat gyenge minőségű fagyöngyöt termel. A bírálat erdejébe is csak annyira merészkedett be a szerző, amennyiben szerényen megjegyezte: helyes lenne, ha az illetékesek intézkednének, hogy jóminőségű fagyöngyöt termeljenek.

Szóval a cikk megjelent és a szerkesztőségben várták a fagyöngyügyben a választ. Nem kellett sokáig várni, mert a megjelenés után három nappal megérkezett. Az első. A Fa- és Gyöngyipari Igazgatóság arról tájékoztatta a szerkesztőséget, hogy a cikkel teljes mértékben egyetért annál is inkább, mert a Fagyöngytermelő Vállalat nem tartozik hozzájuk. Egyébként nagyon sajnálják, hogy a fent említett oknál fogva az üggyel nem foglalkozhatnak.

Ezután megjött a második, harmadik, majd a tizedik és a harmincadik válasz a fagyöngycikkel kapcsolatban.

A Fagöngyölegkészletező Vállalat helyreigazítást kért, mondván, hogy egy kis rosszakarattal valaki fagöngyölegnek olvashatja a „fagyöngy“ szócskát s így őket éri jogtalan sérelem. A Gyöngyhalászok Kisipari Termelő Szövetkezete csupán megnyugtatásul közölte a szerkesztőséggel, hogy ők jóminőségű igazgyöngyöt készítenek és gyártmányaiknak semmi köze a rosszminőségű fagyöngyhöz. De az Állatvédő Egyesület levelében erélyesen kifogásolta a cikknek azon kitételét, miszerint „a rosszminőségű fagyöngy a kutyának sem kell“. Az ilyen és ehhez hasonló kijelentések — írták — sértik az ebek önérzetét és csak arra alkalmasak, hogy megrontsa a kutyák és gazdák közötti jóviszonyt. Ezek után egy pillanatig se csodálkozzék a szerkesztőség, ha a sértődött ebek bosszúból gyakori vendégei lesznek a szerkesztőségi épület négy sarkának.

A Fából Faragott Gyöngyök Boltjának leveléből már a felbontás pillanatában kicsapott a felháborodottság lehelete:

„Disznóság, hogy a lap helyt ad az ilyen felelőtlen hangú fecsegésnek. Boltjainkban kifogástalan dán fagyöngyöt árusítunk, aminek ugyan semmi kapcsolata nincs a Fagyöngytermelő Vállalat által készített fagyönggyel, de kötelességünk figyelmeztetni a szerkesztőséget, hogy a cikk sokat ártott a fagyöngy-kereskedelemnek.“

A kampóhorpácsi önkéntes tűzoltózenekar ugyan kijelentette, hogy ők még soha nem láttak fagyöngyöt, nem is tudják, mi az, de feltétlenül elítélik a cikket, mely — mint írták — valósággal letaglózza a Kampóhorpácson újraszervezett udvariassági versenyt. A kunmogordi „Gyöngyösbokréta“-tánccsoport a „gyöngy“ szó többszöri kihangsúlyozását kifogásolta, a Központi Faforgácsoló Iroda viszont a „fát“ sérelmezte. A keretperetszegi harangozó a fagyöngy-cikkel kapcsolatos levelében öt kötőszóról és három névelőről igyekezett bebizonyítani, hogy az nem felel meg a valóságnak.

Ma már csupán három olyan intézmény van az országban, amely a fagyöngyügyben nem nyilatkozott. A szabadsághegyi csillagvizsgáló intézet, a kispesti „Aranyfácán“-vendéglő, és a Fagyöngytermelő Vállalat.

Budai Tibor

Szószerint...

A KUTATÓMÉRNÖK

A KIEMELT ÓRABÉRES

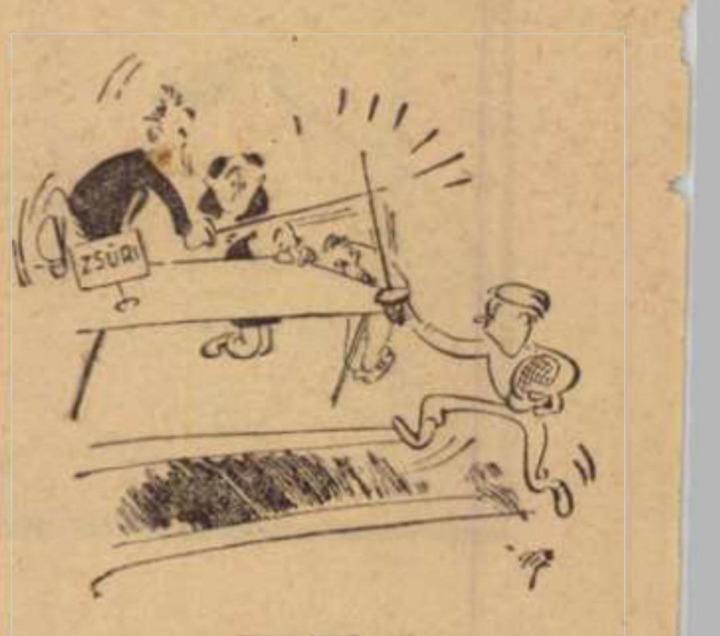

A BÚJTATOTT ADMINISZTRÁTOR

AZ IDŐELEMZŐ

Óvás a döntő után

Sorrend

— Itt a tervrajz, Kovács szaki, azonnal kezdjen hozzá, határidős!

— A keresztfiam rollerje is határidős. Holnap lesz a gyerek születésnapja.

Valahol egy tervezőirodában

Írta: Zbigniew Grotowski

A tervezőiroda osztályvezetője nem győzött dicsekedni munkatársaival.

— Ezek, kérem, a munka megszállottai, éjt nappallá téve dolgoznak... És micsoda termékeny fantáziájuk van!...: milyen ötletes, szellemes terveket agyalnak ki! Itt van, kérem, például a Franaszek. Azt kérdem tőle a múltkoriban, van-e valami új ötlete vagy terve.

— Van — mondja —, van, mégpedig az, hogy kiszállunk vidékre tanulmányútra.

És el is indultak, hogy tanulmányozzák a vidéki építészetet. A kiszállás egy nagy pohárköszöntővel végződött a vidéki építészet tiszteletére, mely után néhány órát a vidéki építészet tanulmányozásának szenteltek.

És munkálkodtak. Például a Niemicki is. Neki a legjobb ötletek és gondolatok, mint ő maga mondotta, bridzselés közben jutnak az eszébe.

Ha az irodában valamilyen okból nem volt mód a bridzselésre, akkor a túlóradíjat „hazavitt munka" címén számította fel.

Lampcsaknak igen tehetséges fia volt. Gyakran behozta megmutatni a gyerek rajzait. Elárulta azt is, hogy ő tanítja rajzolni a fiút. Az osztályvezető ezen alaposan felháborodott:

— Lampcsak kartárs, azokat az órákat, melyek alatt a fiával foglalkozik, túlóraként kell elszámolnia. Hiszen az nem egyéb, mint az új tervezőkáderek nevelésére fordított idő!

— Én, osztályvezető kartárs, ezt társadalmi munkának gondoltam.

— Hallatlan éretlenség — jelentette ki az osztályvezető.

Az osztályvezető végtelenül kollégiális volt. Poleski túlóraként számolhatta el az alvással töltött éjszakai órákat, mert egy ízben elmesélte főnökének, hogy milyen zseniális terveket álmodott éjszaka.

Végül is azonban egy szép napon becsapott a bomba. Egy bizottság elkezdte felülvizsgálni a túlórákat. Beleértve a munka ama titánjának, Poleskinak túlóráit is, aki még éjszakai álmában is az irodának dolgozik.

— Nézze csak — mondta az ellenőrző bizottság egy tagja, az ellenőrző bizottságé, amit olyan öröm szidni. — Az áll itt, hogy május hónapban 900 órát dolgozott. Kiszámítottuk azonban, hogy az egész hónapban (24x30) mindösszesen csak 720 óra volt.

Poleski hidegvérrel válaszolt:

— Majdnem igaz.

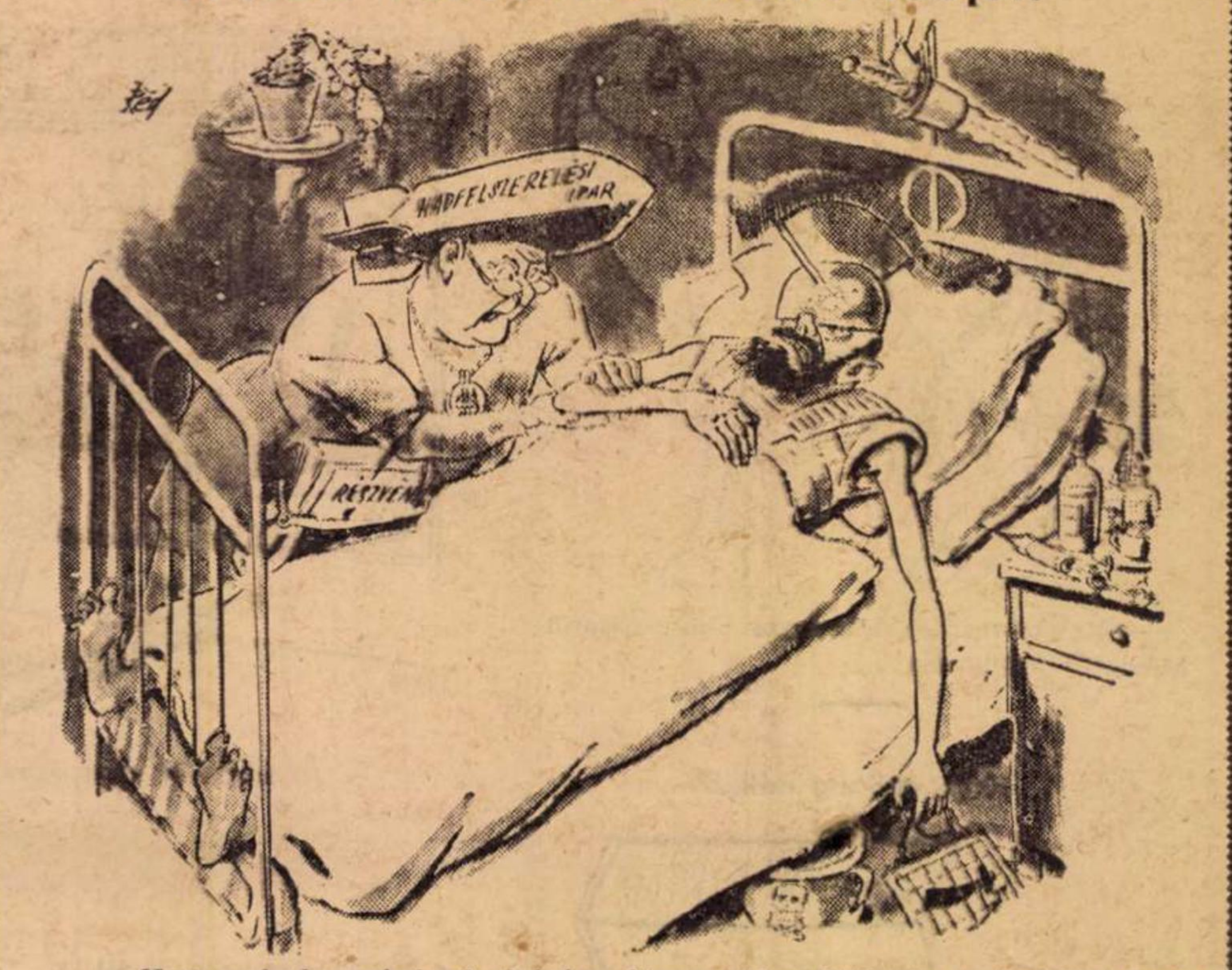
Szorzott és osztott.

— Nem vitatkozom...: azt a 180 órát kihúzhatják. Ám vesszen. Nem bánom, fizessenek csak 720-at. Ilyen csekélységeken nálam nem múlik.

Mert ilyen nagyvonalú ember ő. A bizottság azonban más véleményen volt. Hiába, vaskalapos bürokraták...: Nincs fantáziájuk, s így nem is érthetik meg a fantáziadús embereket...:

(Fordította: H. F.)

A New York-i tőzsdekrach idején

— Nem szabad meghalnod, drágám, hiszen akkor értéktelen makulatúra lesz a részvényeimből!

(Beier-Red rajza az Eulenspiegelben.)

Női dolgok XLV.

— És mondd...: Mindig így fogsz szeretni?

(Vasvári Anna rajza)

A KÖZÉRTBEN

Állunk a pultnál. Vagyis az állunk a pultnál az üvegfalhoz szorul. A kiszolgálónőnek is csak a kontyát látjuk — és villogó, forgó, mindenre figyelő szemét. Mellettem egy termetes nő. Pattogva, katonásan adja fel rendelését.

— Öt deka vajat.

A kiszolgáló nő, ahogy szokás, rányomja a vajat egy kis szelet papírra.

— Csomagolja be. Még nem megyek haza.

Kiszolgáló:

— Sajnálom, kérem. Nem jár több papír.

Termetes:

— Csomagolja be.

Kiszolgáló:

— Nem lehet.

— Mondja, kérem...: mi volt ön azelőtt?

Kiszolgáló:

— Sajnálom. Öt deka vajhoz nem jár önéletrajz.

Így érthető volna

— Húzódjunk beljebb! Belül üres a kocsi!

Ebédszünet a kövezőknél

(Népszerű az új szám-kockajáték)

Egy amerikai lap szerkesztőségében

Az üzletember: S most jósoljon valami pesszimistát a külügyminiszteri értekezletről...:

Gádor Béla: Vita a borbélyműhelyben

Ülök a kékes neonfényben, az elektrifikált hajnyírógép halkan zümmög a fülem mögött. Egy irodalmi ankét vitaanyagát olvasgatom éppen, s így nem csoda, ha némiképp allegórikusnak tűnik az, ami köröttem történik. A következő történik. Idősebb, tapasztalt borbély szorgoskodik a nyakam körül, néhány korholó szót ejt az időjárásról, miközben tapintatos rutinnal kezeli fejemet. Álmos reggeli csend.

A mellettem lévő szék megnyekken, mert egy testes kartárs vetette bele magát. A tükörből látom, amint elhelyezkedik, erős karvaly orra a plafon felé mered. Kissé dülledt, ingerült szemei vannak.

— Borotválás — mondja dölyfösen, mert a rendelés mindig egy pici hatalom.

Vékony kis gyereklány áll mellette fehér köpenyben, lehet úgy 16—17 éves. Nyugodt, szabatos mozdulatokkal megnyitja a vízcsapot, megnedvesíti a pamacsot és habot kever. A vendég odapislog, de nem szól semmit, a nők egyenjogúak. A kislány keni a habot, elég ügyesen keni, nincs semmi baj. Eltelik két-három perc, egyszercsak azt hallom:

— Csak nem maga akar megborotválni?

Odanézek. A vendég felemelte nagy busa fejét, úgy mered méltatlankodva a kislányra. Ez magasra emelt borotvával áll előtte, az arca roppant komoly.

— De igen... — mondja egészen természetes hangon. Ez kissé lecsillapítja a vendéget, de azért még mindig nyugtalanul fészkelődik:

— Csak azért mondom, mert nekem nagyon erős szakállam van. És azt nem elég így beszappanozni. Sokáig kell szapponozni és vastagon...

— Nem vettem észre, hogy a szakáll olyan erős...: — mondja szegény kislány ügyefogyottan, még nincs élettapasztalata és nem tudja, hogy minden férfinak a legerősebb szakálla van a világon. Egy őszhajú segéd a sarokból belevág:

— Mit? Hogy Vámos úrnak nincs erős szakálla? Neki van a legerősebb szakálla az egész kerületben. Sokáig kell szappanozni kérem, úgy ahogy a vendég úr megkívánja...

Az én borbélyom is beleelegyedik a vitába:

— Hahhaha! Vámos úrnak nem olyan erős szakálla van ám, ami csak úgy rögtön megmutatja magát. Azt észre kell venni, hogy az a szakáll erős. Ha nincs jól szappanozva, egyszercsak megáll a kés és nincs tovább. Megakad.

— Ha csak megakadna! — toldja meg az ősz ember. — De ki is csikkanthatja a bőrt, kérem. Egyszer, amikor még Egerben voltam egy üzletben, így vágott meg egy fiatal segéd egy vendéget. Orvost kellett hívni hozzá, mert majdnem elvérzett.

A kislány összeszorítja keskeny száját és pamacsol. A vendég lehúnyja a szemét. Talán imádkozik. Az én borbélyom halkan mondja:

— Hát persze, érteni kell a szakmát. Az nem olyan egyszerű dolog, mint egyesek elképzelik...:

— Borbélynak születni kell — véli az öreg. — Van, aki soha az életben nem tanulja meg... Jó ösztön kell hozzá...: Borbélyösztön...: Nem lehet csak úgy nekiesni: szakáll az szakáll.

— Hát az így is van. Minden szakállhoz más stílus kell, más felfogásban kell borotválni, kérem...

Most megszólalt valaki, aki eddig hallgatott Sovány, fekete ember, a bolt vezetője

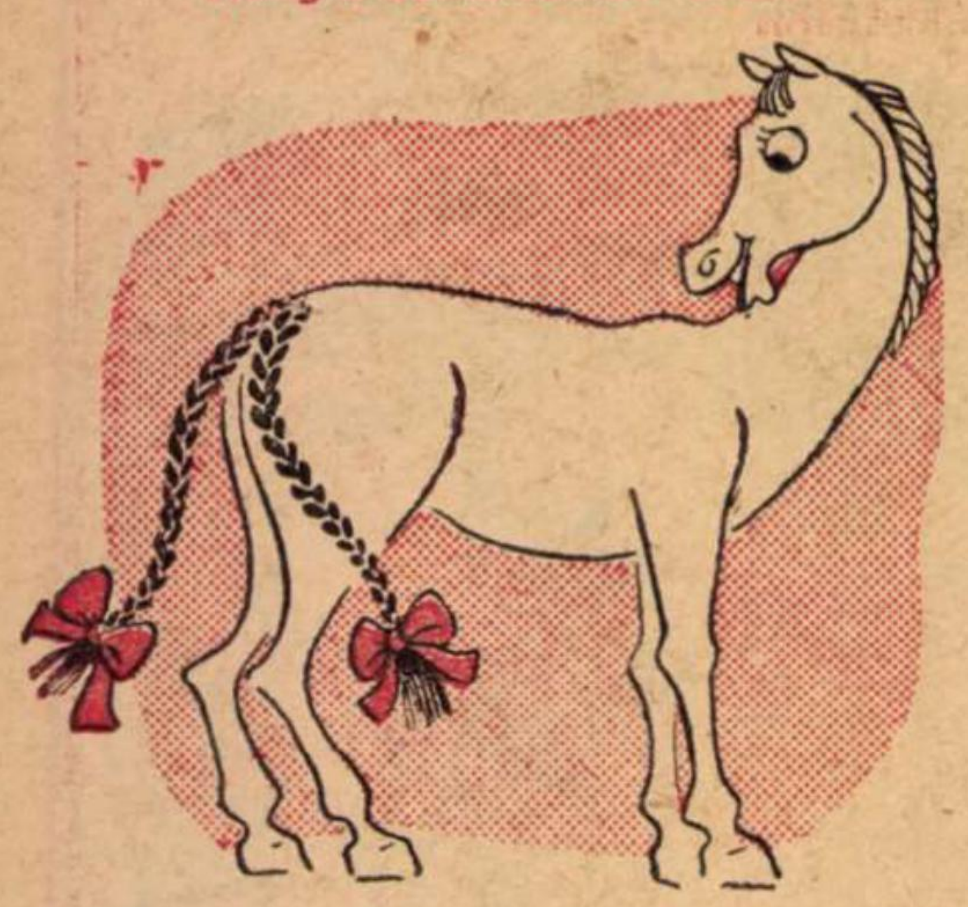
— Hallgassanak már, kartársak. Elveszik a kartársnő önbizalmát. És ha elkezd remegni a kezében a borotva? Ki lesz a felelős? Én?

— Maga engem ne intsen le! — csattant fel az ősz borbély. Én jót akarok. Engem nem lehet csak úgy leinteni. Már régen figyelem, hogy maga utazik rám...:

— Én nem utazom senkire, de nem fogom tűrni...:

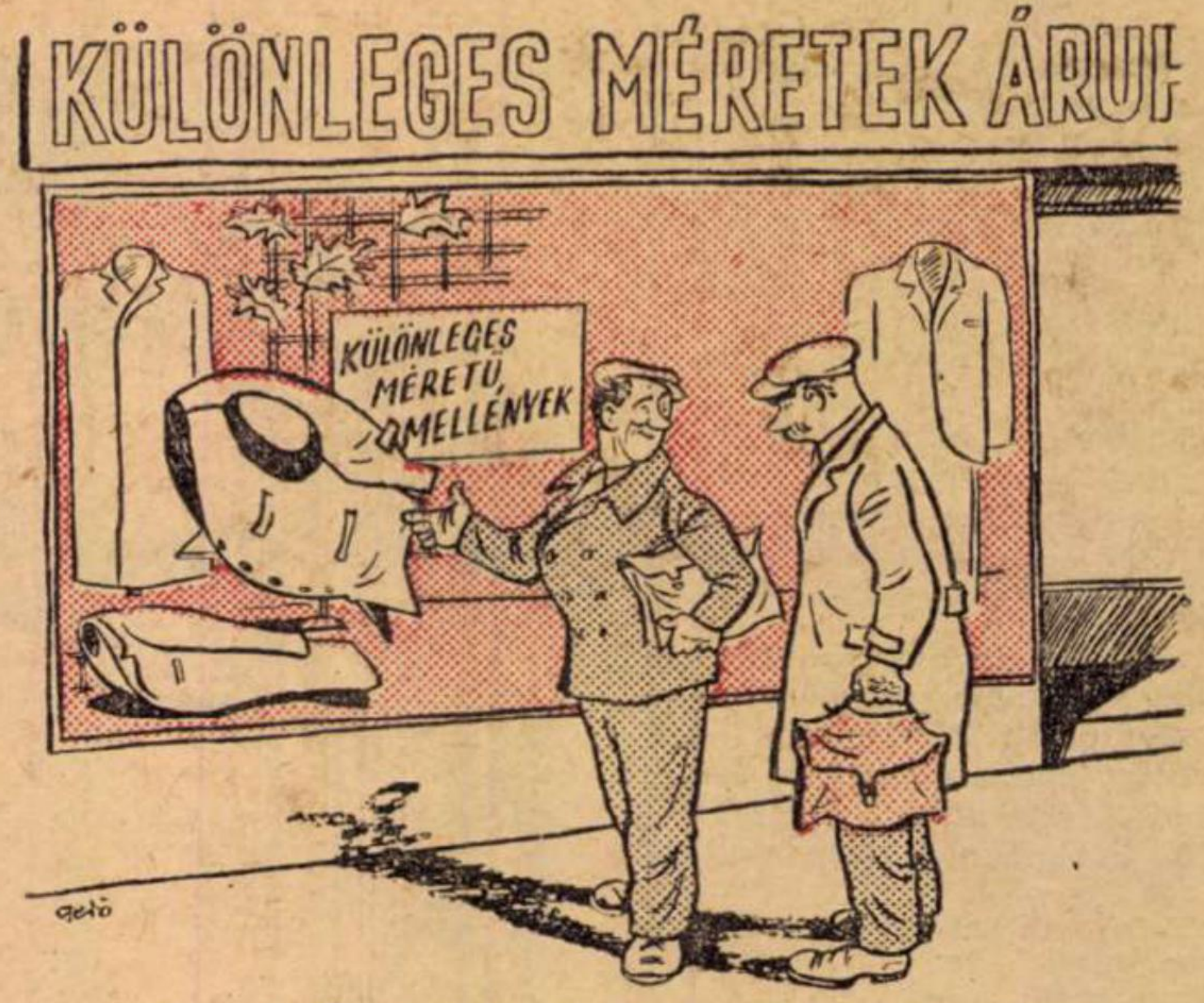
Egy döntő pillanat vonta el figyelmemet az elmérgesedő vitáról. A kislány befejezte a pamacsolást és felemelte a borotvát. Vámos úr lehúnyt szemmel pihegett, mint aki feláldozza magát a fejlődés érdekében. A leányka könnyed, kecses mozdulatokkal borotválni kezdett. Precízen, nyugodt ritmussal, szinte művészi öntudattal dolgozott. Látszott az arcán, hogy egy szót sem hall a vitából, amely már a borbélyműhely plafonját csapkodta. Nem látott mást, csak a borotváját és a nyersanyagot, a szakállt, amelyet könnyen, szépen és tökéletesen kell leborotválnia. Száját konok szigorral összezárta, kis arca fénylett a belső tűztől. Vámos úr megkönnyebbülten, hálás pillantással tekintett rá. Én pedig lelkes irigységgel néztem fürgén mozgó ujjait...: Milyen igaza van! A borbély dolga az, hogy borotváljon, amíg szakáll van a világon.

Hang a sematizmus ellen

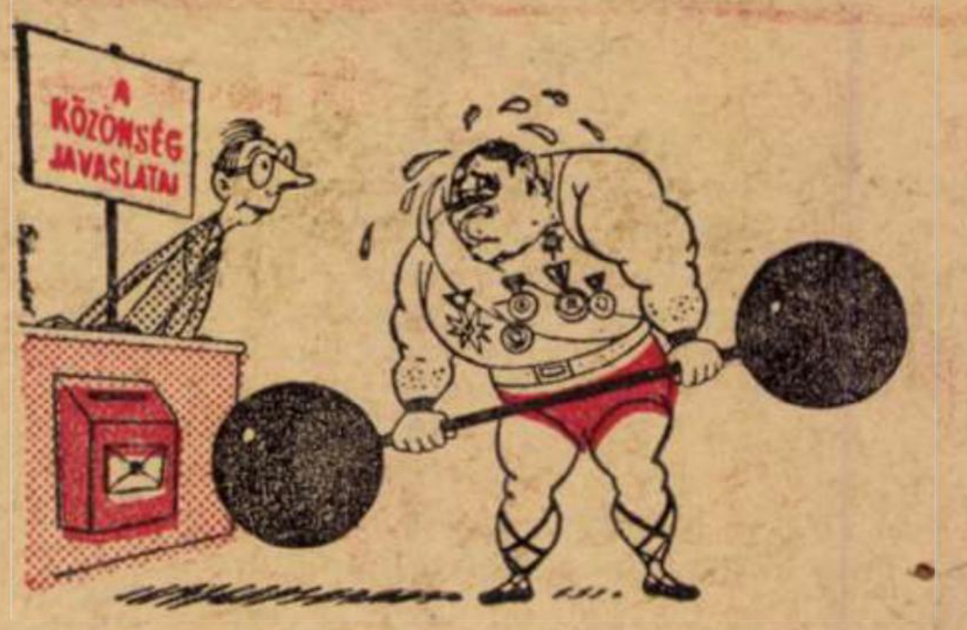
— Untam már a szokványos lófark-frizurát. Mindenki azt hordja...

Ismeri a főnökét

— Itt szerzi be az igazgatónk a nagy mellényét...

Alumínium bemutató- és mintaterem nyílt

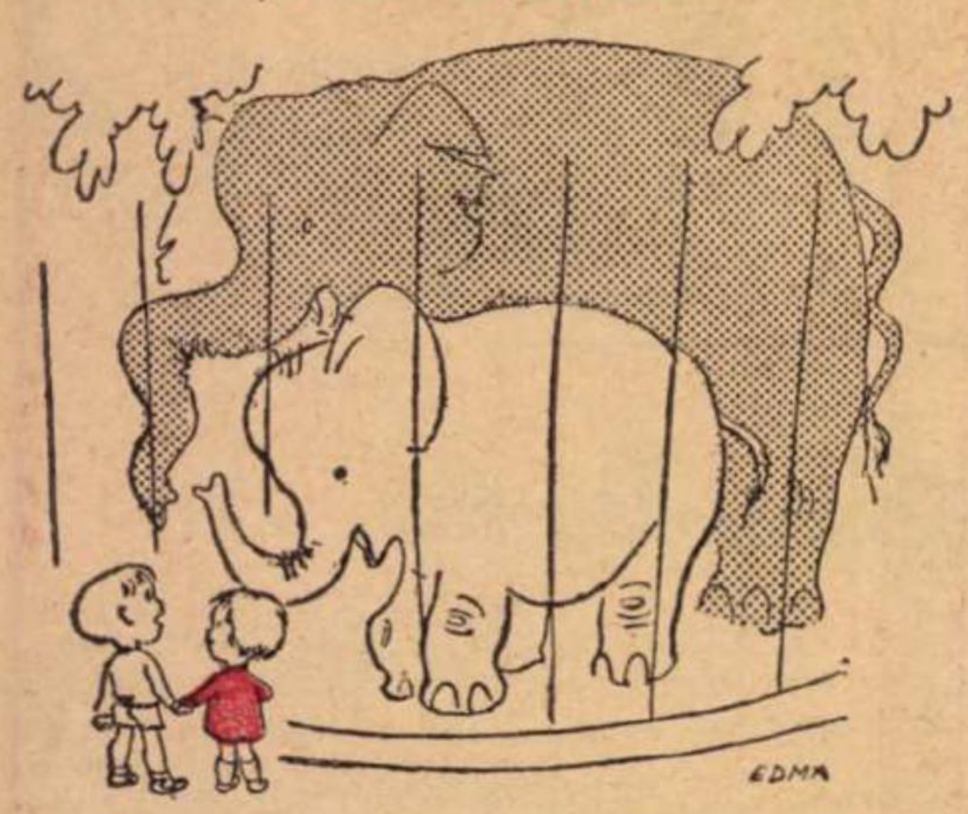

— Tessék mondani, nem lehetne ezt az izét is alumíniumból gyártani?

Kép, szöveg nélkül

A kis elefántnál

— Nem irigylem azt a szegény gólyát!

Szerelmes ifjú

Mindennapos bűnügy

A fiatal asszonyka baráti társaságban, eszpresszóban töltötte az estéjét, két duplát ivott és éjjel nyugtalanul aludt. Szövevényes álmok gyötörték. Halkan fel is nyögött, szokatlan helyre sodorta az álom forgószele, bíróság előtt állott.

Aszkétaarcú, szikár bíró trónolt az emelvényen. Szenvtelenül kopogtak a szavai:

— Megértette a vádat? Ön 1817 esetben követett el lopást!... Bűnösnek érzi magát?

— Nem!

A hallgatóság felhördült. Ennyi cinizmus!

— Csendet kérek — fordult a bíró a közönség felé, majd így folytatta:

— Sorozatosan elkövetett lopásaival 34 kiló és 85 deka úgynevezett mokkacukrot tulajdonított el. Mondja el töredelmesen, hogyan jutott a bűn útjára.

A fiatal nő megrázta a fejét. Lófark-frizurája szökén lebegett a terem szürke falai között.

— Ott kezdődödtt, hogy egy közismert íróval jártam az eszpresszóba. Az író arról volt közismert, hogy cukor nélkül itta a feketét. Nem bírtam nézni, hogy mindig otthagyja a négy kockácskát a tálca szélén. Beraktam a táskámba és ettől kezdve gyakran csentem el cukrot eszpresszóból...

— A lejtőn nincs megállás! — enunciálta a bíró és a nagy számban megjelent újságírók mohón jegyezték a kinyilatkoztatást.

Az asszony fojtott csendben folytatta vallomását:

— A legtöbb helyen nem számolják a cukrot, hanem az asztalra helyezik a cukortartót, mindenki csenjen belőle, amennyit jól esik. Én csentem. Az alkalom szüli a tolvajt, a cukorbőség szülte az alkalmat. Más nők is vittek haza cukrot a retiküljükbe. Százezer asszonytársamnak kellene itt állania a bíróság előtt.

Az elnököt megdöbbentette ez a mélységes cinizmus. Megrázta a csengőt.

— Ön nem azért van itt, hogy vádoljon, hanem, hogy védekezzék. Mire használta fel a bűnös úton szerzett cukrot?

— Állatbaráti célokra. A kiskutyámnak vittem.

— Mutassa fel az ebadóról szóló írást! Nincs is kiskutyája! Miért füllent?

A védő közbevágott:

— Vádlott hazudhat. Még akkor is, ha véletlenül nő az illető!

— Majd a védőbeszéd során! — ripakodott rá az elnök. — Lépjenek elő a tanúk!

Egymásután sorakoztak fel a kiszolgálóleányok, a kávéfőzőnők, vendégek. Látták a lopást, de nem tűnt fel nekik. Súlyos vallomást tett a Kökörcsin-eszpresszó pénztárosnője. A vádlott telefonálni tért be a vendéglátóipari helyiségbe, nem is kávézott, de mélyen belenyúlt a pulton lévő cukortartóba.

— Erre a vádra mit tud mondani?! — szólította maga elé a bíró az asszonyt.

Lesütött szemmel felelt a vádlott.

— Nem sikerült telefonálnom, bennmaradt a tantuszom. Gondoltam, legalább viszek egy kis cukrot, hogy ne menjek haza üres kézzel.

A perbeszédek befejezése után a bíró kihirdette az ítéletet:

— Életfogytiglanig melasszal fogja inni a kávét...

Emelt hangon folytatta:

— És a bírói emelvényről üzenem, hogy ezután mindenkit hasonló büntetéssel fogok sújtani, aki cukrot vág zsebre vendéglátóipari üzemben.

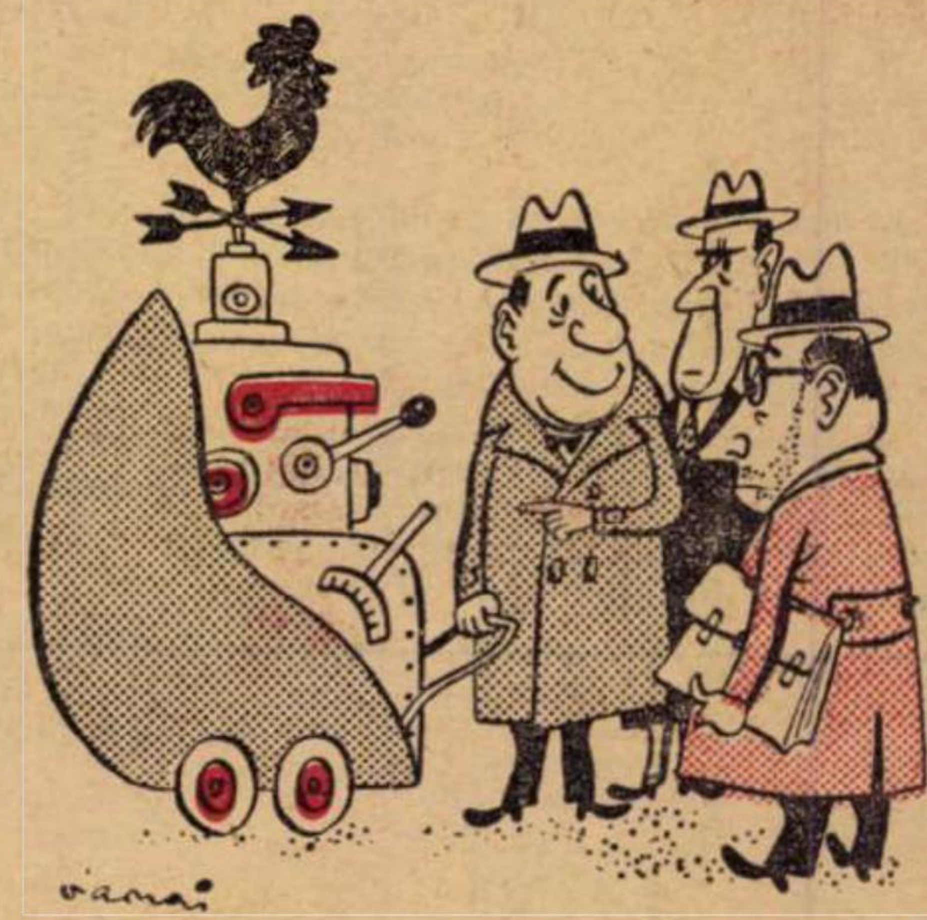
Az asszony felriadt furcsa álmából. Lassacskán magához tért a révületből, elmosolyodott és így tűnődött:

— Honnan veszünk ebben az országban ennyi melaszt?

(stella)

Tréfás példázatok komoly kérdésekről

ANYAGPAZARLÁS

— Ez a legmodernebb öngyújtó. Szélben is meggyullad.

KÉSEDELMES SZÁLLÍTÁS

— Egy pillanat! Most lett kész a nadrágja!

SELEJT

— Ne hajtson túl gyorsan! A kocsi még nincs bejáratva.

Kartárs Károly kalandjai

(Gerő Sándor rajza.)

Kultúr-front

SZERVEZŐK GYÖNGYE

A meghivottakkal naponta
Közli a pontos dátumot,
agresszíven vagy hízelegve
folyton itt meg ott:
— ...adó neves ember,
Nagy ...mény meghallgatni őt!
...e legyen más programod aznap,
Okvetlen szakíts rá időt!
— Ha vendéged lesz, hozd el azt is!
— Asszonytárs! Főzz meg hamarabb!
— Cimbora, aznap hadd pihenjen
A horgászbot vagy kártyalap!
— Szaki! Tanulva szórakozhatsz,
Ez a pár óra nem vesz el...
— Pista, nem baj, hogy vőlegény vagy,
Aráddal együtt részt veszel...
— Az új kosztümöt bemutatni,
Ez jó hely, Manci és Kata!
— A gyereket nincs hova tenni?
Majd melléül a nagytata!
— Náthás vagy? Néhány germiciddel
Szolgálhatok. Csak szedd be, és
Elmúlik az előadásig
A nátha és hideglelés...
Az előadás napja eljő.
A hely vendéggel megtelik.
A szervező fénylő szemekkel
Végső buzdítást ad nekik.
A folyosókat körbejárja,
Minden lézengőt beterel.
Puli hajtja fel így a bárányt,
Ha külön utakra megy el.
Ellenőrzi a díszemelvényt,
Pár virágot még pótol ott.
Megnézi, hogy a reflektorfény
Szépíti-e a szónokot?
Tekintetével végigpásztáz
A színig megtelt sorokon...
Majd — zsebében két mozijeggyel —
Egy hátsó ajtón eloson.

K. Tóth Lenke

A humor KÖNYVÉBŐL

ADOLF MENZEL német festő kíméletlen volt modelljeihez, akiknek gyakran órák hosszat kellett állniok a legnehezebb helyzetekben is.

— Tanár úr, nem pihenhetnénk egy kicsit? — kérlelte egyszer az egyik modell.

— Dehogy nem. Gyere csak le a pódiumról, aztán pihenhetsz.

Miközben a modell a magas pódiumról lefelé indult, olyan mozdulatot tett, amely megragadta Menzel figyelmét.

— Megállj, maradj így, csak egy kis vázlatot akarok csinálni...

A boldogtalan modell fél óráig maradt az új pózban. Végül Menzel nyájasan rászólt:

— Na most már elég volt a pihenésből. Eredj vissza a helyedre!

Így diktál a titkárnőnek az az igazgató,

aki már látta „A titkárnő" című darabot és fél, hogy a titkárnője uszályába kerül.

Irodalmi kávéházban

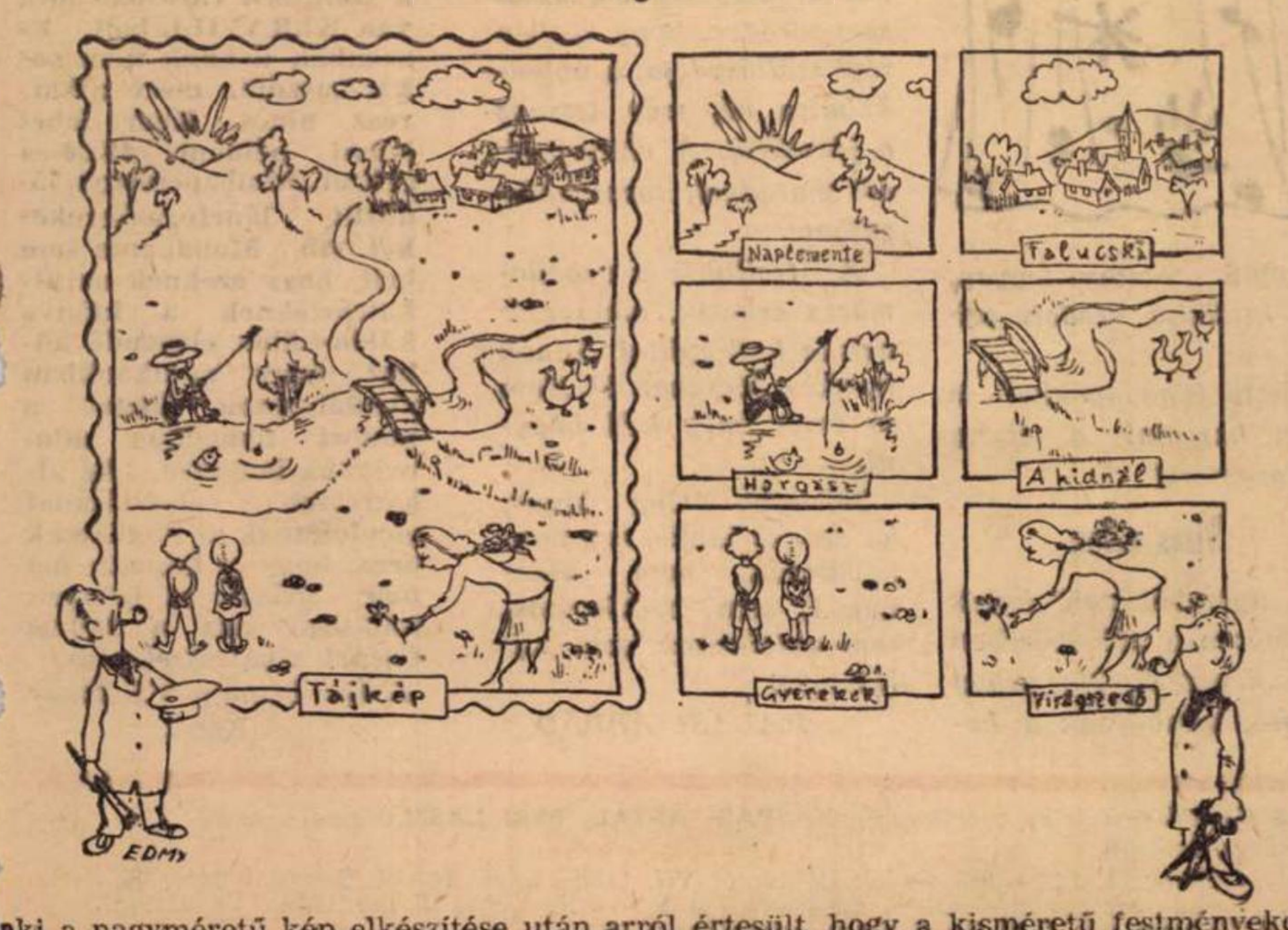

— Miért vagy ilyen szomorú?
— Mert azt mondták rólam, hogy pesszimista vagyok.

A plakátragasztó legújabb ötlete

ötletes festő,

aki a nagyméretű kép elkészítése után arról értesült, hogy a kisméretű festményeket jobban fizetik,

Egyes helyeken a kultúrmunka rovására támogatják a sportot

KULTUROS: Mit szólsz a Hamlet rendezésemhez? Biztos tetszeni fog az igazgató elvtársnak!

Utópia

A sztratoszférában nesztelenül keringtek a bolygóközi utasszállítógépek. A Mars televíziós képeket sugárzott a Föld lakóinak. Kellemes meleget árasztott a mesterséges napfény a decemberi délelőttön. Vidám emberek csevegtek egymással és tiszta szívből nevetgéltek. Csupán egyetlenegy férfi bolyongott gondterhelt arccal a jókedvű sokaság között. Szerdai volt, a humorista. Bal csuklóján megnézte a Polygóra nevű kis szerkezetet, amely hűségesen mutatta az évet, a hónapot, a napot, az órát, a perceket, a másodperceket, a légáramlást, minden televíziós állomás műsorát, ezenkívül viselőjének vérképét, hőmérsékletét, szívműködését és modern magnetofon módjára megörökítette minden gondolatát az utókor számára.

— Itt állok a 2055-ös esztendő telén, mint a század legnagyobb humoristája — jegyezte fel az elmés gépezet —, itt állok én, a zseni, aki hosszú életem alatt a szatíra fegyverével küzdöttem a selejt ellen és íme, vége a karrieremnek, mert kifogyott a témám. Minden tökéletes, nincs mit ostorozni.

Igy morfondírozott Szerdai, aztán eszébe jutott, hogy régi barátja, a Belforgalmi Ellenőrző Bizottság igazgatója valamikor sok anyaggal látta el a hozzá beérkező panaszokból. Felugrott hozzá, hátha befutott mégis valami panasz, hátha kitelik belőle egy karcolatra való. Hosszas csengetés után maga az igazgató nyitott ajtót.

— Bocsáss meg, öregem — mentegetődzött —, egyedül vagyok. Nyolcszáz főnyi személyzetünket beutaltuk a Saturnusra nyaralni. Nincs itt semmi dolog, én is csak azért jöttem be, mert várom a pénzespostást. Mit parancsolsz?

— Nincs témám! — zihálta a humorista. — Kivesztek a régi jó célpontok. Atomfűtés működik mindenütt, ki emlékszik a TÜKER-re? Helikopterek bonyolítják le a közlekedést, ki emlékszik a füttyösre? Az autóbuszok közül is már csak az 5-ös van üzemben, de az is megáll, ha integetnek a megállóhelyen. Nincs Patyolat, mert régen feltalálták a piszkíthatatlan ruhát és nincs KÖZÉRT, mert a Sültgalamb Vállalat szájhoz szállít minden élelmet. Kihaltak a humoristák, már csak ketten vagyunk az egész országban, én és az a tehetségtelen Szombati, de már ő is csak tengődik. Segíts rajtam, adj valami témát!

Megesett a szíve az igazgatónak a jóbarátoń, kutatni kezdett a pókhálós fiókban és kihalászott egy aktát.

— Megvan! Itt a panasz! Egy fogyasztó siránkozik, hogy „Pacal" címkéjű készételt vásárolt, és amikor kibontotta, kiderült, hogy töltöttkáposzta van benne. Jegyezd! Selejt, panasz, ostorozd!

Szerdai arca felragyogott.

— Szombatit meg fogja ütni a nukleáris guta! — mondotta és elrohant.

Lázas mohósággal látott neki a témának. Gyorsan írt egy karcolatot, aztán egy kis szatírikus operettet a kabarénak, majd egy televíziós darabot és egy panoráma-filmecskét. Amikor ezzel elkészült, eszébe jutott, hogy kuplét is kellene írni erről a hatalmas visszaélésről és már rótta is a sorokat:

Azt hittem, hogy pacal, pacal,
hát oszt a
Felbontásnál kiderült, hogy káposzta,
Bumsztadráré, bumsztadrá!

Óriási sláger lett belőle. Az emberek már szomjaztak egy kis leleplezés után. Szerdai fürdött a népszerűségben és a tantiémben, amikor egyszerre kiderült, hogy az igazgató nem volt eléggé éber: felületességből egy több évtizedes aktát nyujtott át Szerdainak ostorozás céljából. Az ügyet már annakidején elintézték és azóta, ha egy konzervre rá van írva, hogy pacal, arra mérget lehet venni, hogy pacal van benne. A botrányt felkavarták, a leleplező Szerdait megbélyegezték és ekkor a már csaknem agonizáló Szombati, a másik élő humorista egyszerre életre kelt és gyorsan megtámadta a bűnösöket a szatíra fegyverével. Gyorsan karcolatot írt az esetről, aztán villámtréfát, televíziós darabot, panorámás burleszket és végül egy pazar sláger-kuplét, amelynek refrénjét még a cipészipari tanulók is fütyörészték a Tejúton.

Tardos Péter

Izgalom odafenn

— Jaj, vajon hogyan fognak értékelni az irodalomtörténeti kongresszuson?!

Le a bürokráciával!

Ébresztő-szolgálat

Október 12-én hajnali négy órakor tértem haza. A kései ágybaugrás egy pillanat műve volt, a telefont egészen közel tettem ágyamhoz, és máris tárcsáztam a 188—870-et. Az ébresztő szolgálatot. Tudniillik reggel hatkor kellett kelnem.

A hajnali csendbe szinte szemtelen élességgel csörgött a jelzés egyszer, kétszer, sokszor. Rosszul tárcsáztam egész biztosan. Tehát újra tárcsa, csörgés, csörgés, de az égvilágon semmi válasz. Ismét tárcsázás. Ez már biztatóbb: lüktet a tompa foglalt jelzés... várok pár percet, úgy kerülget az álom, hogy egy pillanatra azt álmodom, hogy az ébresztő-szolgálatot hívom, de... dehogy is álmodom. Ez a valóság. Itt van a kagyló a kezemben, no gyerünk! Most jó, most harsányan kicsengett... Dehát menynyit csenget ez a telefon hiába! Nézem az órámat: 4 óra 20 perc. A kétórai alvásból már csak 1 óra 40 perc maradt, ha... Próbáljuk csak tovább! Most foglaltat jelez... Hiába, az ébresztő-szolgálatnak sok dolga van ilyenkor, mert nemcsak egyetlen egy ilyen száraz korhely van a világon, mint én — próbálom nyugtatni magam úgy félálomban. De a tizenhatodik csengetéskor már lassan, de biztosan elönt a düh. Most már dühből tárcsázok, de minden hiába. Ugylátszik, hogy vagy alusznak, vagy nem hallják, vagy... Ki tudja?

Egy biztos azonban: nem jön az ébresztő-szolgálat. De jött más. És ezúton kérek bocsánatot attól a két álmos hangtól, amelynek tulajdonosai hajnali félhat felé a tárcsán félrecsúszott ideges ujjaim áldozatai lettek. Az ébresztő-szolgálatot nem tudtam felébreszteni...

Ungvári Jenő
Bp., VIII., József krt. 20.

Nem forog a kerék

A helybeli földművesszövetkezeti boltban hetek óta fekete, kátrányra emlékeztető szinű és tulajdonságú kocsikenőcsöt árusitanak. Ezt a kulimászt csak meleg időben lehet kenni, és úgy megszorul tőle a kerék, mintha bekötötték volna. Igásállat legyen a talpán, amelyik hűvösebb időben elhúzza az ilyen kenőccsel megkent kerekű kocsit!

Ugyanilyen ragadós kocsikenőcsöt árusitanak a a környékbeli községekben és Sümegen, a járási székhelyen.

Mivel nincs arra időnk, hogy a szomszéd megyében kutassunk jóminőségű kocsikenőcs után, kérjük az illetékeseket, intézkedjenek, hogy a sümegi járás boltjaiban is használható kocsikenőcsöt árusitsanak.

A rigácsi dolgozó parasztok
(több aláírás)

Panasszal

fordult hozzánk a Képzőművészeti Alap Iparművészeti Vállalata. Ez a vállalat azzal foglalkozik, hogy a magyar iparművészek művészi készitményeit, kerámiákat, festett sálakat, ötvösművészeti cikkeket, vázákat, üvegtárgyakat, iparművészeti ékszereket és hasonlókat a közönséghez juttassa. Van is néhány szép üzlete a vállalatnak. „Iparművészeti Bolt" a hivatalos nevük. A vállalat azonban sokkal szélesebb körben szeretné művészi áruit népszerűsíteni. A magyar iparművészeti cikkeknek még külföldön is nagy hírük van, ezt bizonyítja az a sok országból befutó rendelés, amely a vállalathoz érkezik. Az ARTEX volna hivatva arra, hogy a vállalat árucikkeinek exportját lebonyolítsa, de az iparművészeti vállalat eddig csak annyit ért el, hogy az ARTEX kórus-mozgalma erősen fellendült. Ugyanis az összes osztályokból egységesen harsog feléje az elutasító hang:

— Nem az én osztályomra tartozik!...

Eltűnt kötvények

1950-ben fiammal együtt, a Mezőberényi Állami Gazdaságban dolgoztunk és itt 500 forint értékű Első Békekölcsön-kötvényt jegyeztünk. A gazdaságban az 500 forintot lefizettük, de kötvényeinket még a mai napig sem kaptuk meg.

Mikor a kötvények megérkeztek a gazdasághoz, mi a központtól egy távolabb eső tanyán laktunk és ők elfelejtettek bennünket értesiteni. Mire mi bementünk a központba, a kötvényeket már elküldték a békési banknak. Nem baj — gondoltam — elmegyek én oda is az 500 forintért. A bankban azt mondották, hogy csak akkor vehetem át a kötvényeket, ha a kölcsönjegyzési igazolást felmutatom. Nem tudtam felmutatni, mert nem volt. Elmentem a gazdasághoz igazolásért. De utam sikertelen volt, mert abban az időben csatolták a Mezőberényi ÁG-t, a Murányi ÁG-hoz, és így a régi vezetők közül nem találtam senkit, aki az igazolást kiadta volna. Baranyai VB-titkár azt a tanácsot adta, hogy keressem fel a békéscsabai szakszervezetnél Plavecz Jánost, mert régebben ő volt a kötvény-ügyekkel megbizva. Mit volt mit tennem, felkerestem Plavecz Jánost, aki avval biztatott, hogy menjek nyugodtan haza; három napon belül megküldi a kötvényeket. Mikor a három nap már jóval meghaladta az egy hónapot, újra elmentem hozzá, de most már azt mondta, hogy a kötvényeket a bank Budapestre küldte a minisztériumba. Hogy ne menjek haza üres kézzel, megint adott egy újabb egyhónapos határidőt. Utoljára két hónappal ezelőtt voltam Békéscsabán Plavecz Jánosnál, amikor is kéthetes igérettel küldött haza.

Időközben én a mezőberényi „Előre" Termelőszövetkezet tagja lettem, de az 500 forintos kötvényemet még a téesz vezetőségének többszöri kérésére sem kaptam meg az állami gazdaságtól.

Maczkó Béla
Mezőberény

Az érdekeltek hozzászólnak

A Ludas Matyi 1955. évi 37. számában „Két nehéz ügy" cimű cikkében felvetett kérdésre az alábbiakat válaszolom:

Újólag felülvizsgáltuk Csizmadia Erzsébet prémium-ügyét. A cikk megjelenése után a felettes hatóság munkaügyi osztálya is vizsgálatot tartott vállalatunknál, s megállapitást nyert, hogy Csizmadia Erzsébetet sérelem az átsorolással nem érte, ténylegesen végzett munkájának az új besorolás felel meg.

Kőhalmi Kálmán
a PIÉRT igazgatója

Több olvasó panaszára, hogy az eszpresszófekete 1.60-as árához viszonyitva a ruhatár forintos dija túlságosan magas, Flaschner Sándor, az V. ker. Vendéglátóipari Vállalat igazgatója közli:

A ruhatári dij összegét a Belkereskedelmi Minisztérium rendelete szabályozza, s ezen a vendéglátóipari vállalatok nem változtathatnak.

Az igazgató véleménye szerint is helyesebb volna az üzlet jellegéhez alkalmazkodó ruhatári dij megállapitása.

Beszéljünk az újításról

1. Elvárják az újítási felelőstől, hogy munkaközben „félkézzel" végezze az újítási ügyeket.

— Újítási ügyben fáradjon át a másik íróasztalhoz. Ott az újítási kezem.

2. A „szakértők" nem szívesen foglalnak állást.

— A szakvéleményüket kérjük, kartársak!
— Hm... minden esetre helyes, hogy az újító kartárs ilyesmivel foglalkozik ahelyett, hogy kártyázna.

Apró jegyzetek

Függöny a kisbuszon

A főváros utcáin méretre kétféle autóbusz futkos. Nagy és kicsi. A nagyot nemcsak arról lehet felismerni, hogy nagy, hanem, hogy a vezető ülése el van választva egy fallal, az utasok helyétől. Azonkívül emennek mély hangja van, belül tágas, egyszóval rendes alkalmatosság. A kicsit meg arról lehet észrevenni, hogy kicsi, a vezető ülése pedig csak egy függönnyel van elválasztva, hangja magas, belül szűk és zötyög.

Ezekről a függönyökről szólunk egy-két szót. Csak annyit: mosassák rendszeresen, mert három busz függönye közül kettőé olyan piszkos, hogy

jószemű ember legyen, aki kitalálja eredeti színét.

Tiszta függönyökkel is lehet harcolni a tiszta Budapestért!

Vizes nylon

A nylonból való kabát különösen a nők körében igen népszerű. Ha zuhog az eső, belebújnak a kabátba, még a csuklyát is a fejükre borítják és néha olyanok, mintha régen porladó kolduló barátok

szellemei lennének. Szakad az eső, de őket kár nem érheti, mert ott a nylon. Imbolyognak az utcákon, tereken, így szállnak fel a trolibuszra. A trolibuszon aztán leülnek, mert világért sem utaznának állva egy megállót sem. S míg ülnek, az égi víz természeténél fogva, lefelé csorog a nylonon, egészen az ülésig. Akkor aztán megállapodik a mélyedésben, azzal sem törődve, hogy közben régi szállásadója, a nylonkabátos nő, már leszállt a járműről. A vízcseppek ott maradnak tócsa alakzatban.

A trolibusz a végállomásra érkezik, mindenkinek le kell szállni. Annak is, aki a tócsában ül. Nem jó érzés, meg kell hagyni.

Bölcsebb dolog lenne, ha esőnek idején a nylonkabátosok nem ülnének le sem trolibuszon, sem autóbuszon, sem villamoson.

HALASI ÁRPÁD

Az a cél, hogy többe kerüljön?

Mi, a XIV. kerület, Erzsébet királyné út 71. számú ház lakói, arra kérjük a Ludas Matyit, hogy alábbi panaszunkat juttassa el az illetékesekhez, mert mi már belefáradtunk.

Még 1953. év őszén felhívtuk a házkezelőség figyelmét, hogy a pincében lévő szennyvízcsatorna megrepedt és a szennyvíz a pince bejáratát ellepi. Mivel hosszú hónapokon keresztül nem történt semmi intézkedés, 1954. február 11-i keltezéssel a kerület mérnöki hivatalt me[...] tük, hogy sürgősen [...] kedjék a csatorna [...]vitása ügyében. Ez a [...]lépésünk is hiábavalónak bizonyult. A szennyvíz továbbra is folydogál, már a ház alapfalát is kimosta és ott, ahol a csatorna húzódik, a lakások fal[...] is méternyi magasságban átvizesednek. Az épület falai repedeznek, a ház lassan süllyed. Három hónappal ezelőtt kint voltak a kerület műszaki osztályról és megállapitották, hogy a szennyvízgyűjtőcsatornát ki kell cserélni, mert az állandó süllyedés és mosódás következtében a kötések szétnyiltak. Ennek ellenére nem történt semmi komolyabb intézkedés. Most már arról beszélnek, hogy sokba kerülne, és ezért késik a javitás. Másfél évvel ezelőtt, mikor mi jelentettük a hibát, mindössze csak egy csövet kellett volna kicserélni, ami körülbelül 500 forintba került volna. Ma már persze többe kerül, de ha még sokáig várnak a javitással, akkor nemcsak a csatornát kell kicserélni, hanem magát a házat is.

A XIV. ker. Erzsébet kir. út 71. lakóközössége.

Sok motoros panasza

Már az elején bejelentem, hogy nemcsak a magam, hanem sok-sok motorostársam nevében kérem az illetékesek segítségét. A tulajdonunkban lévő 100-as „Csepel" motorkerékpárokat valamennyien azért vásároltuk, hogy mint munkaeszközt használjuk. Persze, ehhez az is szükséges, hogy a motor állandóan üzemképes állapotban legyen. No már most, ha a motornak valamilyen alkatrésze elromlik, a motor leáll és mi szaladgálunk alkatrész után. Hiába! Sem a falunkban, sem a környező városokban ehhez a 100-as Csepelhez nem lehet alkatrészt szerezni. Ugy juthatunk csak alkatrészhez, ha Budapestre utazunk, ami ugyancsak költséges mulatság, hiszen 4 forint egy dugattyúgyűrű, a vonatköltség pedig a többszö-

röse ennek. Pedig a községünkben van vasüzlet, a szomszéd városban meg van KERAVILL-bolt. Ez azonban nekünk nem sokat használ, mert alkatrész nincs. Nem lehet kapni például 49/50-es gyűrűt, himbapersenyt, 75-düzlit, láncfogaskerekeket stb. Mondanom sem kell, hogy ezeknek az alkatrészeknek a hiánya külön-külön elegendő ahhoz, hogy munkánkban akadályozzon, illetve a motort nyugdíjas állományba helyezze. Az alkatrészek elosztásánál gondoljanak az illetékesek arra, hogy a falunak ma már mások az igényei: szüksége van a 100-as Csepel alkatrészekre is.

Szőke Mihály VB-titkár
Kecel

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő), **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő), **GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő) **TONCZ TIBOR** (művészeti szerkesztő).

A kiadásért felel a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal VII. Lenin körút 9—11. Telefon: 221—285. Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál. Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — **Példányszám: 405 000.**

KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.